

Angeliukė Anykštė

Toli toli, už banguojančių Baltijos jūros bangų, už dangų siekiančių aukštumų, gyveno žmogeliukai, visi skirtingi lyg žemės akmenukai. Jie turėjo jaustis kaip karaliai, kadangi buvo apsupti pasakiškos ir tarsi atgijusios gamtos.

Šalia miestelio tekėjo dvi upės, kurios, atrodo, norėjo pralenkti vieną kitą ir laimėti lenktynes. Viena buvo Šventoji, kuri varžėsi sąžiningai, o kita Anykšta, kuri kartais pasukčiaudavo. Dėl to žmonės vakarais rinkdavosi prie Šventosios upės. Juk nesvarbu, kas laimi, o svarbu, kas nuoširdžiai stengiasi.

Aplinkui telkėsi ir vienas šalia kito gulėjo ežerai, dideli ir maži. Jie visi spindėjo krikštoline žydra spalva. Kiekvienas buvo prikaupęs skirtingai vandens. Kuris daugiau- tas turėjo daugiau patirties ir išminties, spnduliavo kitokia energija. Žmogeliukai eidavo ir ilsėdavosi prie didžiųjų ežerų, kurie pripildydavo juos stiprybes ir įkvėpimo.

Miestelyje tikri galiūnai buvo miškai. Jie užėmė didžiulį plotą ir įrodė, kokie jie stiprūs. Medžiai nebijojo jokio vėjo, atvirksčiai, kartu su vėjo gūsiu uždainuodavo skambią melodiją, kuri patikdavo visiems gyventojams. Jie tarsi norėjo pasiekti dangų, bendrauti su spindinčiomis žvaigždėmis.

Apie šį miestelį sužinojo angeliukė Anykštė. Ji buvo labai nuoširdi, spindėjo kantrybe, jos širdutė spurdėjo gerumu. Angeliukė ne tik buvo maloni, bet ir stulbinančiai atrodė, tarsi jos grožis atspindėtų vidų. Anykštė turėjo didelius sparnus, kurie simbolizavo jos neapsakomą gerumą. Jie buvo išraižyti šerkšnu ir priminė nupaišytą įdomų ir nuotykių kupiną gyvenimą. Angeliukės akys švytėjo tyrumu ir jų mėlynumas priminė miestelio ežerus. Veidas žerėjo tarsi porcelianas, o krentantys plaukai buvo padaryti iš Baltijos jūros atneštos putos.

Angeliukė Anykštė nusprendė žūtbutinai nuvykti į tą karališką miestelį ir pamatyti jį iš aukščiausio taško, apžvelgti jo esybę ir išvysti jį toki, kokio dar niekas nematė. Tai buvo jos didžiausia gyvenimo svajonė. Tik tada ji pasisems energijos iš miškų, ežerų ir upių, kuri teiks laimę visam gyvenimui.

Anykštė keliavo per kalvas kalveles, brisdama per upes, o miškuose sutikdama mielus žverėlius. Jos kelionė truko ne vieną ir ne tris dienas, bet ji nepasidavė ir skynėsi kelią, norėdama išvysti miestelį.

Pamačiusi gamtos apsuptą miestelį, apstulbo ir jos noras dar labiau sustiprėjo. Ji norėjo susipažinti su jame gyvenančiais žmogeliukais ir kartu pasiekti tikslą. Angeliukė sugalvojo pastatyti aukštą pastatą, kuris pranoktų net stipruolius medžius.

Papasakojusi savo planą, Anykštė išgirdo iš žmogeliukų ne tai, ko tikėjosi. Iš jos žmogeliukai pradėjo tyčiotis, sakė, jog ji niekada nepasieks savo tikslo ir gali nevargti statyti to, kas neįmanoma. Svajotojos ausys nulepo nuo tokių pašaipų. Ji nesulaukė pagalbos ir, priešingai, iš jos svajonės išsijuokė. Angeliukė nežinojo ką daryti. „Galbūt tikrai neverta siekti savo tikslo ir šio miestelio nepamatysiu iš viršaus?“ - ji savęs paklausė.

Angeliukė Anykštė apie savo gyvenimo tikslą mąstė dienų dienas. Pagyvenusi tokiaame nuostabiame miestelyje nusprendė: „Neklausysiu, ką kalba kiti ir išvysiu šio miestelio grožį!“ . Ji taip ir padarė. Keliavo iš vieno miestelio į kitą ir iš jų nešė strypus, plytas. Prikrovusi jų visą kalną, pagalvojo, kad užteks pastatui, iš kurio viršaus išvys gamtos grožį. Į pagalbą ji pasikvietė savo draugus angelus, kurie ja patikėjo ir įputė jai drąsos pasiekti tai, kas, kaip sakė žmogeliukai, yra neįmanoma.

Per septynias dienas angelai pastatė aukštą pastatą, primenantį tiltą į jos gyvenimo svajonę. Jis buvo toks, kokio norėjo Anykštė! Šis stovėjo aukščiau už medžius ir buvo toks tvirtas, kad netoliese esantis Punktuko akmuo negalėjo su juo varžytis. Pastatas dūnojo pačiame miško viduryje ir medžiai buvo tarsi jo draugai. Jį pavadino „Lajų taku“.

Anykštė skubėdama užlipo „Lajų tako“ laiptais. Pribėgo prie pat krašto ir išvydo nepakartojamą miestelio gamtą. Niekas už ja negalėjo būti įspūdingesnis! Mirguliuojantys rudens lapai jai atskleidė jos gyvenimo spalvas: pasiryžimą, viltį, svajonę ir jos įgyvendinimą. Tekanti upė jai priminė tai ką pasiekė- ramų tekančią gyvenimą, kadangi ji įvygdė savo didžiausią savo gyvenimo tikslą ir dabar galės visą laiką džiaugtis juo. Jį įrodė, kad galima pasiekti tai, ko nori ir nereikia pasiduoti.

Žmogeliukai apstulbo, kad ji pastatė tokį pastatą ir pakvietė ją gyventi kartu su jais bei pasikviesti savo draugus angelus. Angelai apsigyveno miestelyje, kur su miestelio žmogeliukais stebėjo jo gamtą iš „Lajų tako“. Angeliukės Anykštės garbei miestelį pavadino Anykščiais ir visi jame gyveno draugiškai bei laimingai.

Gabija Vasiliauskaitė, 9A,

Kauno technologijos universiteto gimnazija